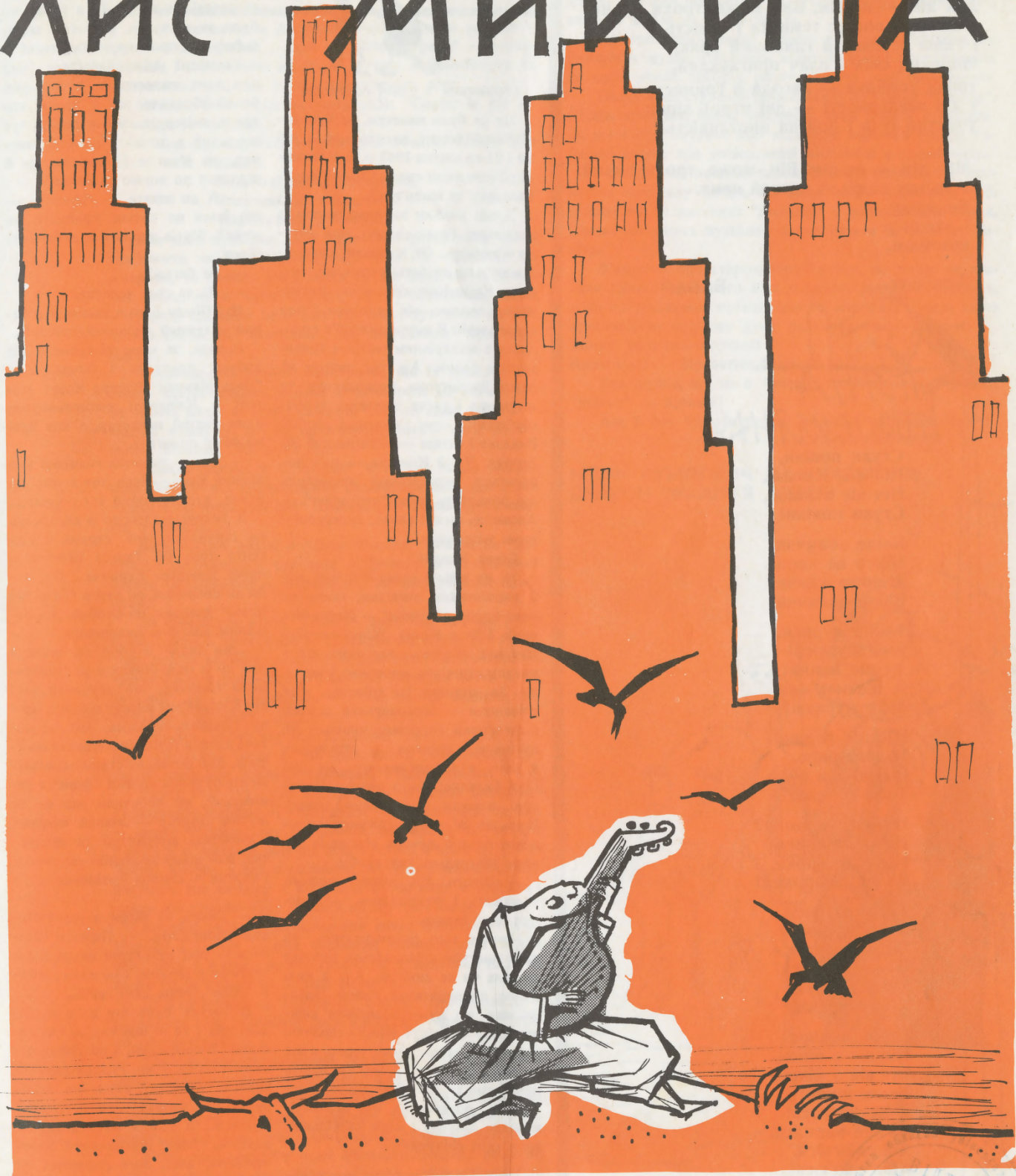

ЛИС МИКИТА

УКРАЇНСЬКА ПОЛІТИКА
 або
 ГОЛОС ВОПЬЮЩОГО В ПУСТИНІ

А СЕРІОЗНА ІЗРАМКА

Мій дім — не дім. Він, може, трохи інший.
У ньому просто: темнота і ясність,
і тиша встояна й глибокий крик,
широкий сміх і плач приглухлий,
тонка усмішка — лагода й гримаса,
і дві невловності — дві птиці вірні:
упертий гріх і боязка цнотливість.

Мій дім — не дім. Він, може, трохи інший.
У ньому вікон ні дверей нема.
Виходжу
і входжу
комином.

Заходьте.

БАБАЙ

П'ЯНА СТРОГУЛЯНКА

Стули повіки,
Ніч віє з вікон.
Ніч віє з вікон,
Стули повіки!

Бліде обличчя.
Ніхто не кличе.
А може кличе
Бліде обличчя?

Ти не журися.
Я не журюся!
Ти ще напийся.
Я ще нап'юся!
Хіба журюся?

Ніч б'є години.
Година рине.
В годинах рине
Твоя година.

Ітимеш — доки?
Навколо кроки.
Навколо кроки,
Як світ широкий!

Ти не журися.
Я не журюся!
Ти ще напийся.
Я ще нап'юся!
Хіба журюся?
Хіба журюся?

Стули повіки,
Ніч віє з вікон,
Ніч віє з вікон,
Ти не журися.
Я не журюся!
Ти ще напийся.
Хіба нап'юся,
Хіба нап'юся!..

БАБАЙ

ВЕСНЯНІ МАНЕВРИ

(Враження з одної ескапади)

Це не були маневри, це був повітряний десант, висаджений в дні 20 і 21-го квітня 1963 р. в Клівленді об'єднаними силами Нью-Йорку-Ньюарку та Ірвінгтону...

Дивні коники витинає життя з людиною, грається нею, мов дитина м'ячиком... От, згадаємо для прикладу нашого батька-отамана, сотника Юрія Кононіва: в час Визвольних змагань він героїчно бився в артилерії. В мирне міждб'я триндався з мандрівним театром драбинястим возом. Аж тут раптом на землі Вашингтона, переплигнув до літунства і гасає джетамі, турбовар'ятами, — як каже наш піяніст, Владзьо Гентиш — український Лібераче. Юрій Кононів — перший, здається, український імпресарію, що розвозить свою "карузелю" — Ансамбль пісні і слова, суперсонічними машинами.

Слава Україні!

Та не тільки слава Україні, але й українським дівчатам, таким як наші дорогі союзниці — Іванка Кононів і Валя Калин. Жінки-героїні! Для них літати — все одно, що з маслом каша або морозиво з ваніллю. За літанням іде співання, а за співанням — переодягання в різні фантастичні костюми, цивільні та військові, зокрема — стрілецькі, в яких вони виглядають, як дві Соні Галечко! Ми з другом Миколою завжди подивляємо наших Пань, як це вони в співують впродовж одного вечора сім разів міняти театральну гардеробу.

— Нічого. Ми, жінки, любимо одягатись і роздягатись, — пояснила пані Іванка.

Не мое діло розписуватись, чи наші виступи клівлендська публіка любила чи не любила. Але я маю повне демократичне право сказати, що ми дуже полюбили клівлендську публіку! Щірі-сердечні люди, вітали нас дуже тепло, а ще лепліше вгощали, і ми їм навіть прощаємо те, що в рекламних лютючках, роздаваних під церквою, назвали Миколу і мене найбільшими в світі сміхунами...

Одного я особисто не можу забути клівлендським землякам, в тою численним берхтесгаденцям, як дорогі панство Чайки, що дали нам

дах над головою... Кожний, кожна і кожне зустрічали мене словами:

— Але ж ви, нівроку, файно виглядаєте! Де-де-де! Та в таборі ви були, як шкварок, а нині — тьфу-тьфу! Аж приємно подивитись!

Господи! Аби знайшлася була хоч одна милосердна душа, щоб бодай збрехала, що я трохи подався, змізернів... Де ж там! А тут ще такий, з дозволу сказати, партнер, як Микола Понеділок, ще й підліває до вогню газоліти:

— А ви знаєте, — говорить, — що Іваса не хотіли прийняти на літак?.. Мусів доплатити добавочну таксу.

— За багаж?..

— Ні, за своє черевце.

Ну! Пішли б ви з таким партнером у темний ліс коней красти?..

Правда, за мене заступився мій добрий приятель і начредактор "Лиса Микити" Едвард Козак (він тоді в Клівленді розмальовував один святий монастир, а син Ярема йому помагав).

— Так, — похитав головою шановний Еко, — Ікер хоч і має черевце, але достойно його носить..

З тихою заздрістю я споглянув на стрункого, мов струна, диригента хору ім. Тараса Шевченка, проф. Ярослава Барнича... Ох, якби ви побачили, як автор "Гуцулки Ксені" хвацько, по-ковбойськи, заіванное власною машиною!..

..Ми їхали в гості до знаного нам ще з Нью-Йорку д-ра Володимира Возняка, що збудував собі під Клівлендом власну клініку. Зразу думалось-гадалось, що це котяча клініка (стільки в мешканні котів!), але потім, як стали заїжджати під будинок клініки "фіри" з пацієнтами, ми побачили, що це не шутки! Доктор — знаний меценат і любитель літератури та мистецтва, має цінну колекцію скульптур і картин — самого Архіпенка штук 13!

— Дивно, — звернув увагу Микола Понеділок. — Панство Возняка — такі культурні люди, з артистичним смаком, а не мають в хаті "Війо", лише самі скачі!..

В гостях було ще двоє панів-докторів і то зі шляхти — Орловський і Винницький, з красними панями-докторівими. Розповідали лікарські "джовки", яких, на жаль, не можна надрукувати в нашому журналі... А шкода, бо тоді передплата на "Лиса" підскочила б утрьох-четверо, але... його редактор, відай, уже ніколи не малював би монастирів та інших святих будинків.

ІКЕР

ВЕСНЯНИЙ "БУМ"

Властива весна в Америці починається не за календарем — 21 березня, — але від "Істер переїд" — весняних мод і капелюшків на П'ятій вулиці в Нью-Йорку та на головних вулицях усіх американських міст.

Молоді "боми" підсвистують собі: "Спрінг іс гір — еврибоди іс крейзи"...

А мені пригадується незрівняний початок "Ліса Микити" Івана Франка:

Надійшла весна прекрасна,
Многоцвітна, тепла, ясна —
Мов дівчина у вінку..

Але якби небіжчик Іван Яковлевич устав з-під свого пам'ятника на Личаківському цвинтарі та прилетів до Америки, то немало зчудувався б, що американська весна зовсім не є "многоцвітна", бо тут самосійних квітів у природі так якби не видно. На квіти тут ніхто не має часу в погоні за "зеленими", за "вачуванням" при телевізорі...

Американські двоногі сотворіння, що їх тільки з великим застереженням можна б зачислити до дівчат, ані не мають місця на вінок на своїй "копиці сина" (тобто — модній фризурі), ані не прив'язують ніякої ваги до віночка. Мовляв, "Ай донт кер!"

Замість "пісень у чагарнику" чути тут тільки неприємні "нойси" від портатбельних радіоапаратиків, що стали однією з "египетських язв" Америки, бо заколючуть спокій у природі...

Вищезгадані рядки я "Ліса Микити" зовсім не "па-сують" до Америки, але зате продовження їх знайшло багато наслідувачів в Америці, і то між нашими країнами.

За прикладом отого "Льва — царя над звірями", що пише листи з печатками і "розсилає на весь світ!", бо "Час настав великих зборів!", пішли наші многочисленні "регіональні царики-левики", що ото "пишуть листи з печатками" до всіх країв, бо — "Час настав великих регіональних зборів!"

Почався дійсно великий весняний "бум" — рух, уражай, стихійний зрив — на регіональні "клембеки", зустрічі, празники, ювілеї, товариські з'їзди, пікніки.

Перед веде тут — як і годиться — столиця Західно-Української Народньої Республіки — Станіславів, чи пак — Івано-Франківське. Не досить, що вже є аж чотири Комітети в Америці, але ще має постати п'ятий — у Торонто! Котрий з них є головний, — історія мовчить! Може бути, що кожний з комітетів схоче видати свій альманах або кожний буде спихати на другий і вийде "пшик"!

Хорообрі стріяни під проводом свого воеводи — д-ра Миколи І. Ценка — вже вирішили скликати свій "клембек" десь у Кетскільських горах, де є найбільш подібне місце до батьківщини Захара Беркута.

Дрогобиччани, як найбільш "фахові" підпілляники, — скликають свій "клембек" десь у підпіллі, словом — "тайно образующе"...

Тернополяни, теребовляни, бережанці, коломийці, зборівці, південні подоляни, городенці вже мають деяку практику у "клембеках" — розглядаються за найбільш атракційним місцем для своїх чергових літніх зустрічей, що плянуються у трикутнику Союзівка-Верховина-Гантер.

Наші літні вакаційні оселі збільшаться цього року відомою з доброго керівництва оселею у Стратфорді, що була кілька літ нечинна. Тому що понурі пророцтва одного нашого "новозавітного пророка", що від якогось часу проркував "кінець світу", зовсім не сповнилися, — найвищі чинники вирішили відновити славні традиції

Стратфорду з його популярним керманичем. Віримо що успіх буде запевнений, тим більше, що всі комарі після довгої перерви перелетіли на сусіднє озеро "Пайн-лейк", отже — немає чого боятися їх.

Всі організації нашої молоді теж заворушилися, як бджоли у вулику: роблять великий шум і приготування до своїх літніх таборів, розбудовуючи нові приміщення.

Також наші студенти розмахалися до різних "панелів", з'їздів, виставок, балів, конгресів, тому можна сподіватися, що скоро почуємо про відкриття першої Катедри Українознавства при університеті Колумбія в Нью-Йорку.

Почалися вже повною парою весняні пікніки, що приносять нам силу добра, бо добрі люди провітрять собі голови від безконечних "засідань" у національних барах, і може до чогось путнього договоряться на свіжому повітрі.

Згадуючи про старокрайову весну, не можемо не згадати одного весняного віча в наших рідних Бережанах, коли представниця зорганізованого жіноцтва почала свою краснорічиву промову дуже поетично, таким стилем: Жінки українсько-руські!

Весна йде! Прилетіли бузьки!"..

Яка шкода, що ми в Америці не маємо таких наших, "рідних" — бузьків!

Але й без бузьків тут іде великий весняний "бум"!

І. СТАРОКРАЙОВИЧ

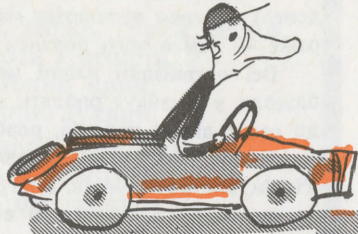
ПРОФ. КУБИВІЧ НА ЮВІЛЕЙНІМ БЕНКЕТІ 20 - ЛІТТЯ ДИВІЗІЇ

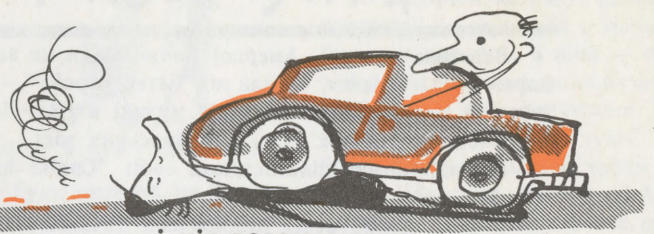
— Говоривши про Дивізію, підтримайте фінансово видання „Української Енциклопедії“!

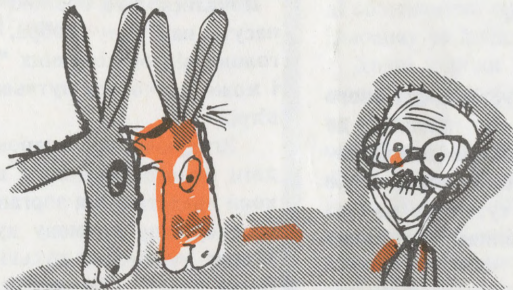
Не треба мати, тут,
ані тут,
але тут!..

Був на возі —

і під возом...

Що дві голови — то не одна...

Легко прийшло,

легко пішло...

Відповідний чоловік на відповідному місці..

Пішов до голови

 Кожний русин — вояк:

І той, що був вояком,
і той, що не був вояком...

Громада великий чоловік

„А мати хоче навчати,
Так телевизор не дає“...

Гора з горою не зійдеться

Громада по сороцці

Отверта голова...

Було колись —

Ніжність у підході...

не вернеться...

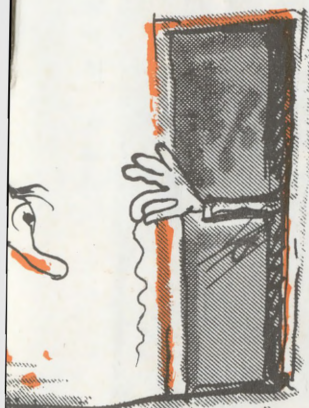

о розум...

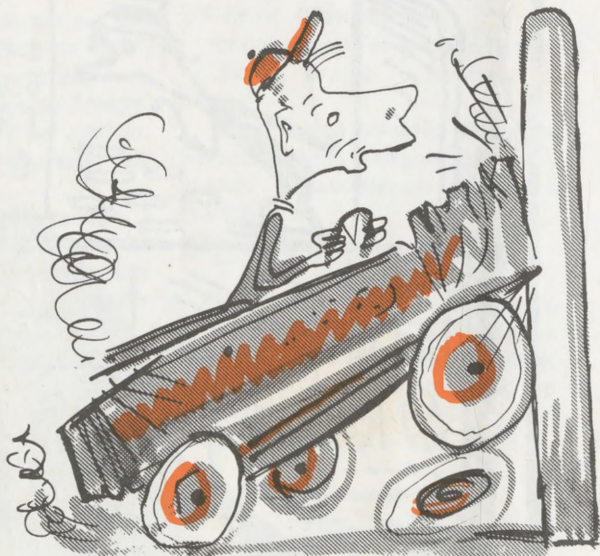
бода народам!..

Загублена людина

Бідному нитка

Яке їхало, таке здибало

СОРОКА НА ПЛОТІ

● В Нью-Йорку мельниківська студентська організація "Зарево" перша відзначила появу "Книги Спостережень" Євгена Маланюка, яку видало бандерівське В-во "Гомін України". Автор дипломатично не явився на вечорі.

● Після звільнення проф. Івана Вовчука з посту головного редактора тижневик "Українське Народне Слово" з Пітсбургу здобув рекорд у висилці редакторів на зелену пашу.

● Республіканці-українці Нью-йоркської метрополії мають тихий жаль до губернатора Рокефеллера, що він, збираючись другий раз женитись, не попросив на старшого боярина адв. Майка Пізнака.

● В Клівленді настало ще одне роз'єднання між східняками й західняками, коли, після виступу М. Понеділка, місцеві молодіці посварились за те, в кого він має заночувати.

● З наголовків у нашій пресі важко збагнути, що фактично сталось: чи то Юрій Богачевський одружився, чи Рома Прийма вийшла заміж?

● Пробиваючи в Маямі на Флориді, інж. Мирон Лепкалюк запевнив свою поміч тим кубинським повстанцям, які добре "стинають" у відбиванці.

● Кажуть, що Василь Барка попав у важку душевну депресію, бо дістав нарешті роботу за 100 доларів у місяць і тепер не знає, що робити з такими великими грішми.

● З нагоди 5-річчя місячника "Лемківські Вісті" редактор тієї газети, п. Степан Женецький, сам родом з Бережанщини, одержав звання "почесного лемка".

● Юрій Косач — це перший український радянський письменник, що їсть американський хліб з родзинками, нарикає на "гнилий Захід", але не дурний їхати до Советів.

З ФІЛЯДЕЛЬФІ

— На засіданні Управи Українських Ветеранів обговорювано пропозицію, щоби справити старокрайові моздири та стріляти під церквами на Великодні Свята. Це не тільки приверне давні традиції, але і побудить військове братство... Також усуне всі заходи, мовляв, є такі, що ніколи не нюхали ще пороху... Перший почесний стріл мав би дати бувший укр. артилерійський старшина д-р Галан...

— Стаття Д. Донцова в "Гомоні України" п. н. "Люципер поміж нами" чаробила шуму. Деякі Товариства і Установи у Філядельфії пригадали собі, що їх домівки ще не посвячені, та ухвалили зробити це негайно. Перший посвятив "Тризуб", який не тільки змінив Управу, але й відновив домівку. Тепер і "врата адова" не подолать його, хіба... чарка або виїзд грачів "на ферії" — до Канади...

— Кажуть, що цікавий репортаж у "Свободі" ч. 82 про філядельфійські запуски Союзу Українок дещо розминається з правдою, бо споживча крамниця п. Бернадинів "Надія" не уфундувала кримського футра за твіста, а за найкращу коломиюку. Футро виграв п. І. Костюк з Трентону за твіста, як пише ЮКО. А може коломиюка п. Костюка виглядала, як твіст? Дописувач так помилився? А може винні музики, що зле грали? Чи не треба обіцяти на слідуочі запуски за найкращу коломиюку мінка?

...Ви, музики, твіста грайте,
Я тну коломиюку,
Може выиграю в США
Мінкову мантилюку...

Меланхолійне

"О, земле, велетнів роди!"
(П. Тичина)

Не я вигдав сентенцію:
У нас легко стати
Екцеленцією...
"Достойного" здобути звання:
Програй визвольні змагання
И подайся на еміграцію
Далі спасати Націю...
...Колись гуцули казали:
"Чьо си пани наші
Так смаціцькали?.."

Моріттури

Тричі
будуть прославлені
Імена Тих,
що під Бродами впали.
Хто ж з майбутніх
спом'яне
імена тих,
що за Броди писали?..

ПАПАИ

МОДЕРНЕ

Жінка будить чоловіка:
— Ромку, встань!
Але чоловік не чує.
— Ромку, встань! Мені недобре! Ромку, чуєш?!
Чоловік підніс голову і, обертаючись на другий бік,
каже:
— Кому нині добре?!..

ГОРОХ З КАПУСТОЮ

У Детройті, в ряцях Студійних днів відбувся реферат-панеля на тему відношення студентства до наших наукових установ. Наймаркантніше, що на цей реферат не з'явився ні один представник ані НТШ, ані УВАН.

Ще недавно нарікали "старі, що наша молодь ніде не приходить. Тепер на перемену молодь нарікає, що старих ніде не видно.

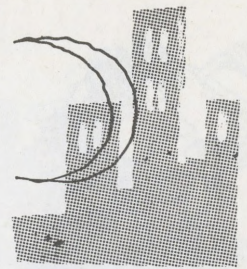
Така еміраційна "сліпа бабка"...

У "Свободі" ч. 74 написано, що
"...Папа Лев XIII видав був окрему Енциклопедію до християнського світу..."

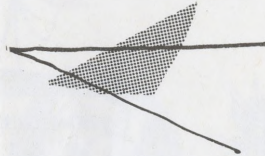
Чи знав хоч проф. Кубійович, що він мав таку поважну конкуренцію?..

Листівниця Редакції

А. К., Торонто: Ви хібно зрозуміли карикатуру, про яку пишете. Ви певно не інтересувалися тенденціями деяких політичних кругів у вгадуваній справі і через те не добачили правдивого скерування вістря нашої сатири. Може наша вина, що ми ширше не пояснили цілої справи,

Травнева ніч, мерехтять зорі,
Біля мене синьооке дівча
І ляцання солов'їв
Несеться лугами...
Це колись, немов
У голубому просторі
Незабутніх юних снів...

Стою за станком, угорі
Синіють неонові світла.
Дзвінка пісня металів
В'ється стружками,
І я мрію знову...
На світанку меркнуть зорі,
А я топчу стежку сірих днів...
РЕМЕЗ

У СВЯТО ГЕРОІВ

Чесна Сміє!

Пишут до мене у листі із Краю: "Напишіт нам віразни, ек ваше поводзене в Гамериці, бо тутки ружно вогорет"...

На тот лист я сів і відписав:

Поводзене в Гамериці маю, жи не мож сказати аби зле, але аби добре, то тиж не присегну.

Істи — е доста всього, але я хожу цілий ден голоден, бо мя жона тримає на даєті, абим не мав за богато скальоріів.

Убрати си е в що, і нама в що... Бо, адіт, моя Параці хоц має у кланзеті дваціт сукенок найменше, то найбілше каже, жи вона гола і боса.

Хату, то ніби маю ласну і ніби не маю, бо хоц сми торік купив, то стоєт записана на банок. Ек дожию, то за трицет пет років буде переписана на мене.

Кару — то тиж маю і не маю. Записана на Кридеківку, а ек уже сплачу і буде моя, то не буде чим ехати.

Роботу маю легку, бо на лайні делікатно натискати палцьом на шпиндел — і то всьо. Але, ек я вірахував, то на вісім годин роботи тра натиснути палцьом дваціт вісім тисіч і вісімсот разів шо найменше. Палец ми так здеревіє, жи волів бим у Краю цілий ден тежко молотити.

За тото маю добрі гроші, але і не маю, бо всьо йде на екїс сплати.

Тому, не гадайте си, жи я е богатий, але бідний я тиж не е, бо, адіт, навит свого дохторі маю.

На здоровли нич ми не бракує, не бійте си, але хоц і не слабую, то фурт екїс пігувки заживаю тай заживаю.

Забеспечене тиж маю добре, і в Союзі, і в Проведіні, аби, ек помру, жона шос из того мала, але вона фігу з маком буде мати, бо тото всьо піде на погребника.

В тотій Гамериці всьо си на мені змінило: і статура, жи я аній то грубий, аній то сухий, і натура, жи я аній то добрий, аній то злий. Нирвовий — то я не е, але й спокою на души не маю.

На остатку, то так ми війшло, жи я ніби і жонатий, і ніби ек нежонатий.

А чому так? Бо, адіт, я роблю наніч, а жона надень. До недавна не ходила, крутила си коло хати, але екас мара намовила єї, аби си купила дішвошер. То е така машина, жи сама горшки мие. Не тра си мучити, ні згинати, ено поскладати на купу до машини, потиснути на гвдзик і машина всьо сама зробит. І віміє на чисто, і вісушит. Я не хців тото на очи вигіти, але жона си вперла і такой купила. За сто і петьдесет дулярів. Я гроші на тото не дав, то вна знайшла си роботу, аби заробити на машину.

Еку роботу?

Аво, в жидівській риставранції горшки мие.

І так я свою жону вижу типер ено раз у тижден, але і тото забогато.

Так воно нам е на дісни в Гамериці, аби сте знали.

Урши Зозуля

НА ТЕМУ ТЕАТРУ

Після сценічного вечора, присвяченого пам'яті Володимира Блавацького у Філядельфії, спитали одного актора, учасника вистави:

— Котра частина вечора вдалася вам найкраще?

— Спільна фотографія, — щиро відповів актор.

ОСТОРОГА!

Ред. Іван Дурбак, секретар комісії регіональних дослідів при НТШ, запропонував у "Свободі" створити "Союз Українських Регіональних Комітетів Америки", в скороченні — "СУРКА". Щиро радимо І. Дурбакові змінити назву, а то деякі наші патріоти можуть закинути йому прожидівські симпатії...

ЗМІНЕНО ПРИСЛІВ'Я

Колись в краю говорили: "Поміг, як різник корові — довбнею по голові".

Тепер можна сказати: "Поміг, як Богдан Кравців молодим кївським поетам — захопленою статтею в "Сучасності".

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Н.Н. з Брукліна дол. 10.00; о. І. Гундяк дол. 2.50; Пп. Е. Думин дол. 2.00; С. Стадник, д-р Глібович і д-р І. Подригула по дол. 1.50; д-р М. Остафійчук дол. 1.10.

Щиро дякуємо!

Editor Edward Kozak
"THE FOX"
4933 LARKINS
DETROIT 10, MICHIGAN

ПИТАЙЛО І ВІДГАДАЙЛО

— Де ж ви були, що в попередньому номері вас не було?

— Думав над трудною загадкою:

Прилетіло — дзень!..

Чи далеко день?..

Сіло на колоді,

Заспівало в нагоді:

"Не боюся ні царя з Москви,

Ні короля з Литви;

Лиш не маю волі

Над рибою в морі".

— Якась дуже стародавня загадка. Що означає — не вгадаю.

— Воно — комар. А скажіть ще: коли дурень розумний?

— Коли мовчить.

ЛИСЯЧИЙ КОМЕНТАР

Д-р Роман С. Голят містить в 67-му числі "Свободи" ентузіастичну рецензію про авторський вечір поета Леоніда Полтави в Літературно-Мистецькому Клубі в Нью-Йорку. Автор спеціально захоплений поемою "Листи до Адама Міцкевича" Л. Полтави, фрагмент з якої наводить у своїй рецензії. Ми дозволимо собі передрукувати тут лише 4 рядки з тієї цитати, — гадаємо, що буде досить:

"Ще жити нам! Свого любити друга,
Радити сонцем, йти за вічним плугом!..
Я відточу перо, що буде як терпуг
Обплюють іржу, гострити вічний плуг..."

Як добре, що сучасні поети мають писальні машинки і не мусять відточувати своїх пер, щоб були гострі, як пильник-терпуг...

НАГІНКА НА ПИСЬМЕННИКІВ

— Не кричи! За двадцять років тебе регабілізуємо!..

ГОВОРИЛА, БАЛАКАЛА...

(СЦЕНКА)

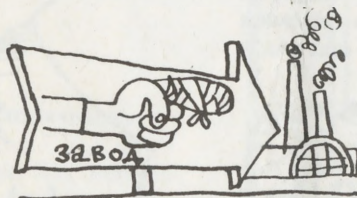
— Ну, як у вас із підготовкою до весняної сівби?
— Чудесно!
— Що зроблено?
— Провели сорок вісім нарад ланкових, тридцять сім нарад бригадних і двадцять шість колгоспних. Приготувались як слід!
— Насіння є?
— Аж п'ять нарад було, щоб насіння було!
— А насіння буде чи не буде?
— Мабуть буде, бо ще про насіння сім нарад буде!
— А з плугами як?
— З плугами дуже добре! Чотири постанови було, щоб плуги відремонтували!
— Відремонтують?
— Хай тільки не відремонтують, ми їм тоді таку постанову бахнемо, що носом заорють!
— А чи буде з носа просо?
— Про просо теж постановили. В постанові гостро підкреслили, що, мовляв, не буде проса — не буде й пшононої каші! Ми це питання ставимо руба!

— А з сіялками як?
— Постановили, щоб сіялки були!
— А чи ж будуть?
— Раз постановили, значить будуть! У постанові так і сказано: не буде сіялок, не посіємо! А сіяти треба? Треба! Значить, сіялки будуть!
— А як не будуть?
— Як не будуть, коли сіяти треба!
— А де гарантія, що вони будуть?
— А постанова хіба не гарантія?
— А насіння у вас до посівних кондицій доведено?
— От причепився! Буде! Все буде, бо про все єсть постанови!
— Та що мені ваші постанови! Мені сівба потрібна, мені врожай потрібний, а не постанова!
— Буде! Все буде! От Хома невірний! Та ми! Ех!
В п'ятницю сіяла,
А в суботу віяла!
От які ми!
1948 рік.

БАТЬКОВА НАУКА

Батько сина навча,
Крутить вуха Колі:
«Ти ж велике вже хлопча,
Другий рік у школі.
Рідну ж маму лаєш як!»
А син винувато:
«Сам ти лаяв маму так,
А ти ж більший, тату».

Георгій ПЕТРУК-ПОПИК,
м. Дрогобич.

— Цей автомат працює за шість людей.
— А скільки людей його обслуговує?
— Вісім.

— Дорогі браття-емігранти! Давайте культурну виміну! Ви пришліть нам живого Маланюка, а ми вам українські фільми на руском язике!.

Надійшла весна прекрасна,
Все цвіте і гомонить!
А в Народнім Домі кухня
Серце Ваше веселить.

Життя в Українськiм Народнiм Домi в Нью-Йорку i в барi "Лис Микита" ще бiльше поживавилося з моментом, коли над кухнею Народного Дому заблисла "Веселка"!

Йдеш до кухнi Народного Дому — пам'ятай про Цукорню "Веселка"! Сидиш у "Веселцi" — не забувай, що за другою стiною є знаменита кухня!

НАША АДРЕСА: 142 - 144 Друга Евно в Нью-Йорку.

КУЛЬТУРНА ВИМІНА МІЖ РАДЯНСЬКОЮ
УКРАЇНОЮ І УКРАЇНСЬКОЮ ЕМІГРАЦІЄЮ

